

[Vagn Bro.]

fastholder Hensynet til, at en enkelt Havn har faaet for store Udgifter. Det er beklageligt, at dette Hensyn stadig skal være gældende, men jeg er klar over, at vi ikke kan komme videre paa dette Punkt. Jeg vil gerne have Lov til at henstille, at man saa vidt muligt lægger Vægten først og fremmest paa Hovedbetragtningerne i den Udtalelse, som staar i Betænkningen fra det høje Landsting, og jeg vil haabe, at dette maa medføre, at man først og fremmest lægger Vægt paa Befolkningens Interesser, dog med Hensyntagen til den enkelte Havns Økonomi.

Et Spørgsmaal, vi ogsaa drøftede sidste Gang, er Spørgsmaalet om Grænserne mellem Kommunerne. Dette er jo blevet optaget til helt ny Drøftelse i det høje Landsting, og Resultatet er blevet, at man har faaet et helt nyt Sæt Regler optaget i den nys vedtagne Lov om Landkommunernes Styrelse, hvortil der henvises i dette Lovforslag. Jeg kan ikke undlade at sige, at det er godt, at vi har faaet disse Regler, jeg haaber, de maa blive til Gavn. Der er for øvrigt paa dette Punkt faldet, om jeg saa maa sige, lidt Stiltfærdighed over alle Forhandlingerne. Jeg husker, at sidst vi drøftede det, var det knap saa roligt her i Tinget. Jeg for mit Vedkommende mente, at det, der skete i Aar med Hensyn til den store fynske Købstad, ikke havde været paakrævet. Nu synes det jo, som om man ogsaa fra anden Side er blevet stiltfærdig. Om det nu er Resultatet derovre, der gør det, ved jeg ikke, men det synes, som om alle Parter har faaet, hvad de vilde, den højtærede Minister har faaet en Revision af noget, der efter min Mening i Virkeligheden var ordnet, og Modstanderne i den fynske Hovedstad har maaske, kan vi sige, faktisk faaet, hvad de vilde, og saa er denne Sag jo ordnet paa bedste Maade. Jeg haaber nu, de nye Bestemmelser maa blive til Gavn.

Endelig vil jeg understrege, at en meget stor Fordel ved denne nye Lovgivning er efter min Mening Bestemmelserne i Lovforslagets § 26 om Ansvar for navnlig Borgmestrene og Kasse- og Regnskabsudvalgsmedlemmerne. Det er Bestemmelser, som jeg tror det er nødvendigt at have i denne Tid, og jeg er veltilfreds med den Affattelse, de her har faaet.

Jeg skal slutte med at gøre en enkelt Henstilling til den højtærede Minister, en Henstilling, som ogsaa har været rettet fra mit Partis Ordfører i Landstinget; men jeg er ikke helt sikker paa den Besvarelse, den

højtærede Minister gav derovre, og derfor fremsætter jeg den. Forholdet er det, at jeg er ganske vist i Besiddelse af et Fortryk til Fortrykket af Landstingets Forhandlinger — det gaar saa overmaade hastigt, og herfor kan vi jo kun rose Formanden, hvis dette maa være tilladt, men det er dog maaske lidt vanskelige Vilkaar for mange Medlemmer at arbejde under, naar vi nu altsaa ogsaa skal arbejde med Fortryk til Fortrykket —, men jeg er ikke helt sikker paa, hvorledes Ministerens Stilling til dette Spørgsmaal skal forstaas. Det drejer sig om de mangfoldige Omraader i Lovgivningen, hvor navnlig Sogneraadsformændene, Borgmestrene og ogsaa Kommunalbestyrelsesmedlemmerne skal udtale sig i anbefalende Retning eller i fraraadende Retning om dette eller hint Andragende, som kan fremkomme ifølge mange af vore Love, hvor der er Tale om Ydelse fra det offentlige. Naar der saa sker Nægtelse af et Andragende, kan den paagældende Andrager, der er utilfreds med, hvad der er sket — og det er vel alle de, der har faaet det nægtet —, henvende sig til Administrationen og dér faa en Afskrift af eller maaske faa Lov til at se hele Sagen, og det medfører ganske naturligt, at de paagældende kommunale Myndigheder, hvis Udtalelser maa være af afgørende Værdi for Administrationen, bliver noget ængstelige ved at komme for dybt ind paa de Forhold, der er Tale om. I mange Tilfælde er der Tale om rent personlige Spørgsmaal, og det vilde da være rigtigst, naar man paalægger saadanne Myndigheder, der staar overfor et senere Valg, at udtale sig, at saadanne Erklæringer paa en Maade var Embedserklæringer; saa vidt jeg har set, henviser Ministeren til en Lov af 2. Februar 1866, en Lov, der jo er noget svævende, men det er højst muligt, at det er rigtigst, at i en Række Tilfælde kan man efter Lovens Bestemmelser her i Landet ikke nægte en saadan skuffet Ansøger Adgang til at se Begrundelsen for Afslaget. Jeg vil derfor henstille, om det ikke var rimeligt, at man tog denne Lovgivning op til nærmere Drøftelse. Der kan være Omraader, hvor det er rigtigst, at man kan faa at vide, hvad Begrundelsen for et Afslag er, men paa alle disse Omraader her tror jeg, der er en Række Bestemmelser, som danner Retningslinier for Administrationen, og derfor maa Begrundelsen for Afslaget hemmeligholdes.

Med disse Bemærkninger skal jeg i øvrigt anbefale Lovforslaget til en hurtig Behandling her i Tinget med en kortvarig Udvalgsbehandling som Mellemed.